

κ δροσάτη στα δαση αυρα συριζι
& τήν ακινισια του ρυακος κυματιζι.
Δροσοβολιζι

οπόταν ο πλάτανος
γλικά ψηθυριζι
ατγα προχοροντας
εις ολα τὰ μερυ
του γερου το χερυ
γυρεβι ψομ.

τα ξεσχυδια του ρουχου εκματουσαν

εφιγελν ολν: αυτος μοναχος μενφι

αονον η διαφνες που μοσκομυριζαν,
εκυ που αυτος επερπατουσε, ετρυζαν.

χορματυσμενο επροβαλεν η μερα.
& δροσιά & γαλινυ εις τον αερα.

Σε γνωριζω από την κόψη
Σε γνωριζω από την κόψη
γνωριζω ο ο

ετzu ο φονιας τη νικτα οπον το πλυθος

κυκλομενυ φοτιά στο πυρομαχυν
& μονογρίσμι, & ταραχιας & ζαλιν.
σαν τα σκιλια τρυγυρου εις τὸ λαμιαλιν.

ροδοκοκυνα μουγουλα δροσατα
μικρο στομα & ματα αμυγδαλατα.

φγενι απο κυ & περνυ την πεδιαδα
σχυζυ βουνά λαγγαδια

ο ουρανος η πρασιναδα
το γλυκοτρεχο κυμα εχυ μαδροάδια

εομυ & μαραιμενυ οσαν το δραχο
του γελβονέ, που την καταρα εστανθυ,
& δέν εβγαλε πλεον μυτ' ανθυ.

στενοχοριετε εις καθε φλεβα η θεομυ

μεσα στα σοθυκαμιον εχο τον Αδυ.

τα τραγουδιαμιον τα λεγες όλα

& το ρουχο του τραβαί
αλα αυτος δέν ακουι & δεν κυται

& ελυτα απο κυρτα λογιμ που καμνουν,
περνουν κουπι τζακιασμενο & λαμινουν.

ενα αυδανο ολουσπρω —
εις εκινυ ηνσαι, & τὸ ηνυκονι

εινε κυχτια, διαγια & τὸ φεγγαρυ
δε θυγνυ να σχελασιν αστρο κανένα

οπον λεγν του ανθρόπου = ελα μ' εμεγα

τ' αστρα τ' Ουρανού & την γαλινυ
το πελαο καθαροσπρωτο αναδινυ.

Έτzu ισκιος νεον κυπαρισιού μανουζυ
εαν αυρα τήν λεπτητον ακρυ δε γγιζυ

εαν την ακρυντου ο Ζεφυρος δε γγιζυ

εαν την ακρυντου ο Ζεφυρος δε γγιζυ
στελνυ ακινυτον ισκι οπον μυαυριζι

σαγ τὸ πουλακν εις τα ητερα τη αυρα
πυκαμμένο σα δεντρο απο την λαυρα.

— συνεχιζεται

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΝΟΥΜΑ ΕΛΙ Σ Γ Ι 55-78

"Οτι λοιπόν σχεδίασαν ανάμεσά τους,
στούς θεούς φίλωθηκε, τοὺς πρωτοτόκους του.
Κλάψαν οι θεοί, ταράχθηκαν οι θεοί.
πῶσαν σὲ σωπῇ καὶ μέιναν ἀμίλητοι.
Ξέχωρος στή σοφία, ὀλοκληρωμένος, ἐφευρε-
τικός

ὁ Ἑσ, ὁ πάνσοφος, κατάλαβε τὸ σκοπὸ τους.
Ἐνα σπονδαῖο σχέδιο ἐνάντια σ' αὐτὸν ἐπι-
νόησε καὶ ἐτοίμασε,
ἔκανε τεχνικὴ τὴ γητεία του ἐνάντια του, ἐξέ-
χωρη καὶ ἁγία.

Τὴν ἀπάγγειλε καὶ τὴν ἔκανε νά μπεῖ στὰ
νερά,
καθὼς ἔπνο πάνω του ἔχινε. Βαθιά κοιμισμέ-
νος κοιτόταν.

"Ὅταν μπροσάμηντο ἔκανε τὸν Ἀπσού, μουσκε-
μένο στὸν ἔπνο,
ὁ Μοιμησού, ὁ σήμβουλος, δύναμι δὲν εἶχε νά
κινήθῃ

χυλάρωσε τὴν ταινία του, τράβηξε τὴν τιά-
ρα του,
τοῦ ὄγαλε τὸ φοιτοστέφανό του καὶ τὸ φό-
ρεσε αὐτός.

Ἀφοῦ πεδοσέκλωσε τὸν Ἀπσού, τὸν ἔφαξε.
Τὸ Μοιμησού τὸν ἔδεσε καὶ τὸν κλείδωσε.

"Εἶπε ἀφοῦ στέριωσε πάνω στὸν Ἀπσού τὴν
κατοικία του,

ἔπιασε τὸν Μοιμησού, κρατώντας τὸν ἀπὸ τὸ
σκονὶ τῆς μύτης.

Όταν ὁ Ἐα νίκησε καὶ καταπάτησε τοὺς ἀντιπάλους του, στερεώσε τὴ δύναμή του στοὺς ἐχθρούς του, στὸ ἱερό του δῶμα σὲ βαθεῖα γαλήνη ἀναπαύτησε, τ' ὀνόμασε «Ἀπσού», γιὰ τὰ μνήματα τὸ προσόρισε.
Σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τόπο θεμέλιωσε τὴ λατρευτική καλύβα του.
Ὁ Ἐα καὶ ἡ Νταμκίνα, ἡ σύζυγός του, κατοίκησαν ἐκεῖ λαμπροί.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. — Τὸ σκοπό τους· τοῦ Ἀπσού καὶ τοῦ Μουμμού. Τὴ λατρευτική καλύβα του· ὅπως στὸ στ. 6.

— συνεχίζεται

ΑΖΤΕΚΟΙ

42

Τὸ λουλούδι τῆς καρδιάς μου ἀνθίζει καὶ ἀπλώνεται γύρω στὴ μέση τῆς νύχτας.

Ἡ Τόναν κόρησε τὸ πάθος της, ἡ θεὰ Τλασολτεὼτλ ἐκόρησε τὸ πάθος της.

Ἐγώ, ὁ Σιντεὼτλ, γεννήθηκα στὸν Παράδεισο, ἔρχομαι ἀπὸ τῶν λουλουδιῶν τὸν τόπο. Εἰμαι τὸ μοναχὸ λουλούδι, τὸ νέο, τὸ λαμπρό.

Ὁ Σιντεὼτλ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ νερό· θνητὸς ἦρθε σὲ γέννηση, παλληκάρι, ἀπ' τὸ γαλάζιο σπίτι τῶν ψαριῶν, νέος, λαμπρὸς θεός.

Ἐρριξε σάν τὸν ἥλιο τὴ λάμψη του· ἡ μάνα του κατοίκησε στὸ σπίτι τῆς αὐγῆς, μὲ χρώματα ποικίλα σάν τὸ πουλὶ κέτσολ, νέο, λαμπρὸ λουλούδι.

Γεννήθηκε στὴ γῆ, στὴν ἀγορὰ ἀκριβῶς, θνητός, ἐγώ ὁ Κετσαλκόατλ, μεγάλος καὶ λαμπρός.

Ἐδουλισμένοι νὰ ἴστε κάτω ἀπὸ τὸ λουλουδένιο θάμνο μὲ χρώματα ποικίλα σάν τὸ πουλὶ κέτσολ· ἀκοῦστε τὸ κέτσολ ποὺ τραγουδάει γιὰ τοὺς θεούς· ἀκοῦστε τὸ τραγοῦδι τοῦ κέτσολ στοῦ ποταμοῦ τὸ μάκρος· ἀκοῦστε τὸν αὐλὸ του στοῦ ποταμοῦ τὸ μάκρος μὲς στὸ σπίτι τῶν καλαμιῶν.

Ἄλλμονο! μακάρι τὰ λουλούδια μου νὰ παύαν νὰ πεθαίνουν· ἡ σάρκα μας εἶναι σάν τὰ λουλούδια, σάν τὰ λουλούδια, ἴδια λουλούδια στῶν λουλουδιῶν τὸν τόπο.

Παίζει μπάλλα, παίζει μπάλλα, ὁ ὑπηρέτης μὲ τὴ θαυμαστὴ ἐπιτηδεύτητά· παίζει μπάλλα, ὁ πολυτίμος ὑπηρέτης· κοιτάζει τον· τὸν ἀκολουθεῖ στὸ σπίτι του ἀκόμη καὶ τῶν εὐγενῶν ὁ κυβερνήτης.

Ὡ παλληκάρια, ὦ παλληκάρια! Ἀκολουθεῖτε τὸ παραδέγματο τῶν προγόνων σας· γίνετε ἀντάξιοι τους στὴν ἀλήθεια τῆς μπάλλας· ἐγκαταστήστε μας στὰ σπίτια σας.

Πάει στὴν ἀγορὰ, πᾶνε τὴ Σοκικέιτσαλ στὴν ἀγορὰ· μιλάει στὴ Χολούα· φοβίζει τὴν καρδιά μου· φοβίζει τὴν καρδιά μου· δὲν τελειώσει, τὴν φέρει ὁ ἱερέας· ἐκεῖ ποὺ οἱ ἔμποροι πουλοῦν προσινα σκουλαρίκια ἀπὸ νεφοίτη μπορούμε νὰ τὴ δοῦμε, στὸν τόπο τῶν θαυμάτων μπορούμε νὰ τὴ δοῦμε.

Κοιμήσου, κοιμήσου, κοιμήσου, ὦ δῖπλωσε τὰ χέρια μου νὰ κοιμηθεῖς, ἐγὼ κοιμάμαι, ὦ γυναῖκα.

43

Στὸ Μεξικὸ παρουσιάζεται ὁ θεός· τὸ λάβαρό σου ξεδιπλώνεται πρὸς ὅλες τίς μεριές, καὶ δὲ θορνεῖ κανεῖς.

Ἐγώ, ὁ θεός, γύρισα πάλι.

Γύρισα πάλι ἐκεῖ ποὺ γίνονται πολλὲς θυσίες αἱματος· ἐκεῖ, ὅταν ἡ μέρα μεγαλώνει, σὰ θεὸς μὲ βλέπουν.

Τὸ ἔργο σου εἶναι ἔργο μάγου εὐγενῆ· σ' ἀλήθεια ἔπλασες τὸν ἐαυτό σου ἀπ' τὴ σάρκα μας· τὸν ἐαυτό σου ἔπλασες, καὶ ποῖος τολμάει νὰ σὲ προσβάλλει;

Στ' ἀλήθεια αὐτὸς μὲ προσβάλλει, δὲν τὰ πάει καλὰ μαζί μου· οἱ πατέρες μου ἀπ' τὸ κεφάλι πιάσανε τίς τρίχες καὶ τὰ φίδια.

Στὸ Τλαλοκάν, στὸ πρῶσινο σπίτι, παίζουμε μπάλλα, ρίχνουν τὰ καλᾶμα.

Ἐμπρός, ἔμπρός γιὰ κεῖ ποὺ ἀπλώνονται ἄφθονα τὰ σύννεφα, ἐκεῖ ποὺ ἡ πυκνὴ ὀμίχλη φτιάχνει τὸ νεφόσπιτο τοῦ Τλάλοκ.

Ἐκεῖ μὲ δυνατὴ φωνὴ σπρώχνομαι καὶ δυνατὰ φωνάζω.

Νὰ μὲ ζητεῖτε προχωρᾶτε, νὰ ζητεῖτε αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπα, ὅπως τρομερὸς σπρώχνομαι καὶ δυνατὰ φωνάζω.

Μετ' ἀπὸ τέσσερες χρονιὲς θὰ προχωρήσουν, ἄγνωστοι, ἀναριθμητοί, θὰ κατεβούν σ' ὠραῖο σπίτι, νὰ ἐνοθεύουν καὶ νὰ μάθουν τὸ δόγμα.

Ἐμπρός, ἔμπρός γιὰ κεῖ ποὺ ἀπλώνονται ἄφθονα τὰ σύννεφα, ἐκεῖ ποὺ ἡ πυκνὴ ὀμίχλη φτιάχνει τὸ νεφόσπιτο τοῦ Τλάλοκ.

44

Μονάχα ὀλιβερά λουλούδια, ὀλιβερά τραγοῦδια, εἰν' ἔδω στὸ Μεξικὸ, στὸ Τλατιλόλο, αὐτὰ μονάχα ξέροντε σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ἄλλμονο.

Καλὸ εἶναι νὰ τὰ ξέροντε, ἴσως καὶ νὰ ἴμαστε εὐχάριστοι στὸ Ζωοδότη, μήπως καταστραφούμε, ἔμεις οἱ ὑπῆκοοι του, ἄλλμονο.

Τὸν ἐξοργίσαμε, εἴμαστε ἄθλια ὄντα μονάχα, σκλάβοι· ἀπὸ κατακλυσμὸ· εἶδαμε καὶ γνωρίσαμε τὴ θλίψη, ἄλλμονο.

Εἴμαστε ἀναστατωμένοι, πικραμένοι οἱ ὑπηρέτες σου ἔδω στὸ Τλατιλόλο, στερημένοι ἀπὸ τροφὴ, γνωριστήκαμε μὲ τὴ θλίψη, κουραστήκαμε ἀπ' τὸ μόχθο, ὦ Ζωοδότη, ἄλλμονο.

Ὁ θορήνος εἶναι κοντά μας, τὰ δάκρυα πέφτουν σὰ βροχὴ, ἔδω στὸ Τλατιλόλο· καθὼς οἱ μεξικάνες κατεβαίνουν γιὰ νερό, τοὺς ζητιανεύουμε γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς φίλους μας, ἄλλμονο.

Κι ἔτσι ὅπως ὁ καινὸς ὑφώνεται καὶ γίνεται σύννεφο πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ Ἀτλογιάν, στὸ Μεξικὸ, ἔτσι γίνεται καὶ μὲ μᾶς, ὦ Ζωοδότη, ἄλλμονο.

Κι ἐσῖς, μεξικάνοι, μπορεῖ νὰ μᾶς θορη-